

במקום הנאנסת - פרקליטה של קורבן האונס

סרט חדש, שעניינו החברתי עולה לאין שעור על ערכו הקולנועי, הפך ללהיט בארצות-הברית ויעלה בקרוב על מסכינו. הוא שם מציג את סיפורה של שרה טוביאס, פריחה אמריקאית, שידועת לעמוד על כבודה

שחקנית מקיגיליס הקהל הרע לאנסים

כאדם, גם אם כבודה כאשה נרמס על ידי חברת חזירים ההולכים על שתיים. טוביאס נאנסת באונס קבוצתי אליס, על לוח של מכונית-מישחק מהבהבת בתוך פאב סואן, לצהלות שימחה ועידוד של קהל שעמד מסביב והריע לאונסים כמו קהל של אהדים כי מישחקי-כדורגל. אחרי שהאנסים כבר נמצאים ככלא דורשת טוביאס מפרי קליטתה מישפט חוזר לצופים, הנאשמים בכך שלא רק שלא מנעו את האונס, כי אם גם לא עשו מאומה בשעה שהפשע התבצע למול עיניהם. הי מישפט מעורר כמה שאלות נוקבות: מה חלקו של הצופה מן הצד בפשע? האם יודעת החברה המתירנית לה תייחס לאונס בחומרה הנכונה? או שהיא הופכת את הקורבן לאשם בסופו

ביאס, שאותה מגלמת ג'ודי פוסטר, מי שכבר שיחקה בתפקידי קטינה אירור טיח נהוג מונית ובאכסי מלון. וכמוכן היא בעצמה היתה קורבן להטרדה מינית.

תדרין חובה לראות

תל-אביב: החנינה של באבט, בוקר טוב ויאטנאם. קפה בגוד, הוסיי כה הקסומה, אינטרוויסטמה, בגול ה מילחמה הריא. ירושלים: קפה בגוד, בוקר טוב ויאטנאם, אינטרוויסטמה. חיפה: הנוטיכה הקסומה, אינטרוויסטמה.

תל-אביב:

צא וראה (אורלי, בריחהמועצות, מוצג גם בירושלים) - מסה מטילתי-אימים על זוועות המילחמה בכיילורוסיה. אחד הדיוקנים המחרידים והמוזעזעים ביותר של הנא

שחקנית פוסטר עומדת על כבודה

צים ומעשיהם בקולנוע העלילתי. ביים אלם קלימוב. אינטרוויסטמה (לב, איטליה, מוצג גם בירושלים) - פרריקו פליני מסביר לצוות-טלוויזיה יפאני מה זה קולנוע, מפליג בזיכרונות ומפגיח את מארצ'לו מאסטרויאני עם אניטה אקברג אחרי 30 שנה בסרט חם

סירטי קולנוע בטלוויזיה

ג'ו קיד (יום רביעי, 1 בפברואר, בשעה 22.10, ארצות-הברית) - מערבון בכיכובו של קלינט איסטווד שבו הוא משליט סדר כדרו בעיירה דרומית שאליה פלשו כנופיות של מכסיקאים. הבימאי הוא ג'ון סטרג'ס (דו קרב בארזיק, קוראל).

כל הג'אז הזה (יום שישי, 3 בפברואר, בשעה 22.15, ארצות-הברית) - בוב פוסה משתמש בסרט מוסיקלי רחבי-יריעה כדי לספר על חייו כבימאי מחזות מוסיקליים, על אהבותיו ועל מחלה שכמעט קטלה אותו, בשעתו (כמה שנים לפני שנפטר בשנה שעברה). סצינות וירטואוזיות וצילום מרהיב של ג'וזפה רוטנו. ריו שניידר בתפקיד הראשי ולצידו ג'סיקה לאנג' ואן רייקינג'ג המבי ריקה.

איש בעל עקרונות (יום רביעי, 8 בפברואר, בשעה 22.10, קולומביה) - סרט מוליטי שיקפיץ את ביוני הימין ממקומם. מעשה בבורגני מסור הדוגל בחוק וסדר ובמנהיג חזק. בהתחלה הוא רק מדבר, אחר כך הוא מתנדב, ובהדרגה הופך ממכה ורוצח למנהיג רוצחים, הכל למען האומה, כמוכן. זה קורה לא רק באמריקה הלאטנית. בימאי: פראנססקו נורדי.

ומפלא. מומלץ ביותר. למרות שיש בו נבואת חורבן על כיבוש העולם בידי צבאות האנטנות של מקלטי הטלוויזיה יש בו גם רגעי שימחה ונחת לא מעי טים.

דוריט הקטנה (לב, בריטניה) - שש שעות של צ'ארלס ריקנס, לפי מיטב המסורת של הס' לווייה הבריטית, עם אלק גינס, דרק ג'אקובי, סיריל קיווק ועוד. מיפגן נאה של יכולת מישחק חלגינה לאהבי התרבות הבריטית. אפשר לראות את הסרט בחטיבה אחת או בשתיים - הכל לפי סבלנותו האישית של הצופה.

ענדה סיינרו

פואמת מחאה

סיביריאה (אורלי, תל-אביב, בריחהמועצות) - סרט בן 10 שנים, האחרון שעשה אנדרי קונצ'אלובסקי לפני שיצא למערב והתחיל לעבוד בקבלנות עם מנחם גולן. זהו אמנס רחב-ידיים, סיפורו של כפר בעובי הטונדרה הסיבירית, שהוא מהרבה בחינות משל להיסטוריה הסובייטית במאה הזאת.

הסרט מתחיל לפני מילחמת-העולם הראשונה, בשיא החורף, כאשר הקור הוא ממשי וסימלי גם יחד. מהפכן, הנמלט מכלא הצאר, מבקש שם מיסתור, והוא מביא עימו הן את רוח המהפיכה והן את רוח הקידמה, שני נושאים שילוו את הסרט לכל אורכו.

היריעה הרחבה שטווה הסרט, המגיע עד שנות ה-60, נוגעת בהבדלי-מעמדות, בנייתוק חברתי, בחדוות-החיים הפשוטה של אנשים הצמודים לטבע, באהבות ובשנאות העוברות בירושה מדור לדור, ובגודלה של ארץ רחבת-ידיים זו, המצטייר בכל תמונה ותמונה.

הרוח הסובייטית בסרט באה לידי ביטוי בקידה עמוקה למיסטיית הפיזית, ודמות אחת, של ישיש בעל כוחות מאגיים, שגילו אינו משתנה מתחילת

אנשי הכפר בסיביר - בין אדם לאדמתו

הסרט ועד סופו, היא דוגמה אופיינית לכך. אסור גם לשכוח את הקשר האמץ שבין האדם לאדמתו, אותו כוח המושך את בני הכפר לחזור אליו גם אחרי שנות היעדרות רבות. קשר שמסביר גם את הדאגה שהקידמה הטכנולוגית פירושה הריסת הטבע. ובין כל אלה, גם המיפלגה אינה יוצאת נקיה משגיאות.

מצוות השחקנים הגדול הנוטל חלק בסרט כדאי להזכיר את ניקיטיה מיכאלקוב, ואת לודמילה גורצ'נקו, כוכבת הקולנוע הסובייטי בשנות ה-70.

מסע בלי עוקץ

מלון לאור הכוכבים (פאר, תל-אביב, ניו-זילנד) - זה כנראה הסרט הניו-זילנדי הי ראשון המוצג בישראל, אם זה חשוב למישהו. באופיו, הוא מזכיר מאוד את אופי הסרטים של השכנה הרחוקה, אוסטרליה, הן במעלות והן בחסי רונות.

העלילה מתרחשת בשנות ה-30, המשבר הכלכלי משתולל ואלמן, שנותר בלי עבודה, משאיר את בתו המתכבדת בבית אחותו, בכפר מרוחק, שעה שהוא נוסע לבירה למצוא פרנסה אחרת. הילדה נמלטת מבית הדודה ומנסה להצטרף בכוחות עצמה לאביה. בדרך, כשהיא מדלגת מרכבת אחת לאחרת כנוסעת סמויה, היא מצטרפת לבחור צעיר, חייל משוחרר שעבר על בשרו את מילחמת-העולם הראשונה, ונמלט עתה מן החוק אחרי שהיכה בי איש ההוצאה לפועל.

הסרט הוא למעשה סרט מסעות, המתעד את דרכם של שני אלה, המריכות שביניהם ורגעי ההש-למה, כשהם לומדים להכיר זה את זה. הכוונה היא כמוכן להציג גם תמונה של ניו-זילנד כפי שהיתה באותה התקופה, ארץ רחבת-ידיים ובקושי מיושי-בת, שהאבטלה עושה בה שמות.

גריר קארסון ופיטר פוליפס - מסעות

הצרה היא שהתסריט אינו מספק אירועים מרת-קים דיים כדי להצדיק את אורכו, הוא חוזר על דפוסים ישנים כדי לשרטט את הדמויות (הבחור מתוסכל כי אהובתו לא המתינה לו שישבו מן ה-מילחמה, הוא הרביץ לשמאי כי לא יכול היה לשאת עיוות צדק), והבימוי (סם פילסברי) הוא רפוי כלש-הו. חסרה היד שתיתן לסצינות את החדות המושי-כת את העין.

לא שזה אסון. בטלוויזיה משודרים מאות סר-טים כאלה. אך בקולנוע נהוג לדרוש קצת יותר.

מעורב אמריקאי

קוקטייל (רביחן, תל-אביב, ארצות-הברית) - למרות הביקורת, סביר להניח שזה יהיה להיט. טיפשי, מגוחך, אבל זה מה שיש. טום קרוז הוא אהוב הנערות, הוא מעכז להן ומגלגל להן את העיניים, ואין שום סיבה להאמין שלא ישתלב במסכינות טראולטה/סוואיז, שקדמו לו במעט.

קרוז הוא חייל משוחרר שרוצה להרוויח מהר את המיליון הראשון. אבל איש אינו מטרשם משאפת-נותו, והוא נאלץ להשתמק במישרת מוזג בבר, שם הוא לומד מחברו לעבודת את יסודות פילוסופיית המזגים, שעיקריה הם ״הכל מותר״.

בהתחלה הם מסתדרים היטב, אבל אחר כך, כאשר שניהם מסתובבים עם אותה בחורה, הדר-כים נפרדות. קרוז נוסע לג'מייקה, כי שם משלמים טיפים שמנים, מנהל רומאן עם מלצרית ניו-יורקית, ואז חוזר להופיע החבר מן העבר, נשוי לירשת עשירה, בלונדינית ומתירנית, תאוונה לעיניים. הוא מתגרה בקרוז ולא הצליח כלי-כך, וקרוז מתפתה לאתגר. זה מקלקל את הרומאן, אבל אל דאגה.

טום קרוז - אהוב הנערות מגלגל עיניים

אם המוסריות והתבונה של הסרט הזה מוטלים בספק, העלילה מקרטעת וחסרת-השראה, גם זה לא חשוב.

כי העיקר הוא קרוז המוזג משקאות באקרובטי-יות, מנענע אגן בקצב מסחרר ומדקלם פיוטים לעי-ניים על שולחנות של דיסקוטקים. מי שמלמד אותו להתנהג כך, זה ברייאן בראון. מי שאוהב את הקוקטייל הזה - שלא יחמיץ.